

4937
B2837

Narwa narrid.

Hind 3 kop.

1903 aastal.

30 kop. eest saab iga üks minu väest ilma postirahata

12 annet aastas ime maitsevat luge-mise materjali ja

50 kop. eest saab iga igale tellijale ilmu-wad nr. toju kätte.

Tulewal — 1904 aastal — paksem kõide — hind aga endine. Novembril ilmub **•Talvised tormid•** ja Detsembril **•Jõulu healed•**. Valume tellimiste ülesand-mistega rutata.

Uuesti ajendatud, Peterburijst Narwa, kõigiti täieline meeste- ja naesterahwa riiete valmistamise **•töökoda•** wõin tõendada, et need riided, mis teiste rätsepate juures on ära rifutud — wõin mina üksnes neid jälle ümberteha ja passima panna.

Auustades J. Luikmel.

г. Нарва, Ровяная улица, домъ № 186/188.

•Iga lugeja• kes enne Jõulut, tulewa aasta peale edasi tellib, saab h-ra G. Kajak'a tundelaulude fogu, Jõulu kingiks, ilma hinnata kaasa. Hind 20 f.

•Odawalt• on müüa: üks nelja registriga-wiledega- koolimaja oril; üks tahereahelateja fistarmonia, keeltega; üks üheregistriga, wiledega ja üks weike lauallawer uudis. Narwas, Uues Petrowskis, Märmann'i m., nr. 95. Auustusega J. Mägi.

Uus moodi ja peenekraami kauplus A. Treisk

Narwas, Uues Petrowskis, J. Rõffa m., nr. 287.

Soowitab juures wäljawalikuis, kõige uuemate Pariisimoodide järele, sügise ja talwekübaraid, boasi, muhwisi ja mütsisi; naesterahwa kleitide riideid, wärwisiidi, sameti ja plusche riidet, gipüre, wälja õmel-dud tulli, tressenid, siidi ja sameti paela. Peentkraami: slipsud, maniskad, rinna ja warruka nõõbid, brossid, kammid, korsetid, nõelad, pei-poiste roosid, pruut krantsid j. n. e.

Tellimisi wõtan wastu: naesterahwa kübarate garneerimise, ümber tege-mise ja kõiksuguste õmblustööde peale.

•Hinnad foguni odawad.•

Palun wanni kui ka uusi sõpru mind uues kohas lah-kesti waatama tulla.

Auustusega A. Treisk.

Odaw wene- ja wäljamaa weinide kauplus!

Soowitau igaseltst:

weinisid, nalimkad, fonja-
fid, rommid, šampanjerid,
jelterfid, limonadid jne.

Magist punast wiina wedro
wiift 4 r. 50 f.
Samasugust 1/4 wedro . 1 „ 25 „
„ toobi wiift 45 „
Madeira portweni wedro 5 „ 50 „
„ 1/4 wedro 1 „ 50 „
„ toobi wiift 80 ja 50 f.

Punast ja walget weini
40 pudel.

Madeira ja portwein 60 f.,
85 f., 1 r., 1 r. 50 f., 2 r.,
3 r. ja 4 r. pudel.

Šlut 8 f. ja kallim. Dur-
din ja Kalinkin laua šlut, Ko-
fenhof, Bavaria, Waldchlos-
šhen j. n. e. Kasti wiifti oda-
wan ja wiitakse koju kätte.

Peale selle Kalifornia weini
1 r. pudel ja kallimad.

Miijama Saint-Raphaeli
wiina „Röhu söber“.

Auupakkifult **P. J. Berg,**

Ülem Kalifornia wiinade wäljaandja wenemaal.

Narwas, Suures uul., nr. 49, Telefoni nr. 26.

Olen uuesti saanud:
meeste- ja naeste-
rahwa talw mütsid,
kraed, kajukanahad,
muhwtid, wihmaküued, kindad, manij-
fad, nõöbid, sigaritoosid, jalutusšepid
j. n. e.

Kaup on, hea hinnad odawad.
Palun lahkesti waatama tulla.

Rõige auustusega **L. S. Kopp.**
Narwas, Suures uul., Brache majas.

P. D. Bolotow

Kinnituse seltside „New-Yorki“
inspektor ja „Pomosch'i“ agent,
annab auupakkifult teada et tema kell
9—12 lõuna, iga Esmaspäew, Rest-
nädala, Neede kõifugu kinnituse asja-
des nagu: elu surma, wanaduse, wi-
gastuse, lastele kaasawara; kui ka
majade, weranduse warguse jne. ini-
mefi ette wõtab. Narwas, W. Pet-
rowskis, Mudaniku majas, 7 uulitšas.

Rõige täielikum raua kauplus

Narwas

Suures uulitšas, omas majas, nr. 56 telefon nr. 43.

Ulati ou kauplusest saada: **rauda**, igast
juuruses ja seltsis, **šinkplekki**, **wash-
plekki** punast ja kollast **traati** igat seltsi;
naelu kõiki seltsi; **lukkud** igas juuruses;
ja headuses; **ahjupliitid** igas juuruses;
wiitlid; **wedru** ja muud **terast**; **telefo-
nid** ja nende jäud; **püsirohutu**, haawlid,
padronid, kuulid; **lakkid**, wärwid šlid,
oliwi j. n. e., **kõied** ja **nõörid**; **klaasi**
iga seltsi ja larwa; **ahelaid**; **wilki** ning
igajuguseid **maja kraamisid**, **riistu** ja
nõusid. Rõige paremad wäljamaa jala-
trittud — uifud — igas seltsis ja juuruses.
Tellimised saawad ka kirjalikult wastu
wõdetud.

Auupakkifult

A. J. Nõmtak.

Hind 3 kop.
 Postiga 5 "
 100 lehte 200 "
 100 postiga 250 "

Kuulutuste hind 5 f.
 pettit rida.

Narwa narrid.

Tellida:
 Нарва, Т. М. Франц-
 доффу.

Kes 4 efs. 1el. saab 1 prii
 Kes 2 " " 1/2 prii
 Kes postita 5 efs. 1 prii

Loimetanud **C. M. Franzdorf.**

Ei tule ta!

1.

Tõutatud würsti ootab Israel
 Nii suure igatsusega —
 Oh häda, Messias ei ilmu veel
 Ei saagi ilmuma!
 Kül kaeptus-müüritaga
 Nad nuttes leinawad
 Ei ükski kurptus aga
 Too neile kuningat!

2.

Ierusalemma müürid tugewad
 On maha kisatud,
 Ja Juuda würstid, uhked, wägewad,
 On laial pillatud;
 Ja pühas linnas elab
 Nüüd pagan herrana,
 Iehowa templit teotab
 Ta poolkuu kujuga!...

3.

Ja omad lapsed wöör sil eksiwad
 Ju aasta sadanded —
 Ja würsti, keda tapnud, otsiwad
 Tuhanded südamed;
 Oh waene, waene rahwas
 Sa eksiw — hulkuja
 Su würst, su prohwet wahwas
 Ei iial tule ta!

4.

Ei tule? — Jah! ta saab küll tulema!
 Kuid hoopis teisiti —
 Ei ilmlik walitseja ole ta
 Wait üle taewagi.
 Ia kohkudes saad näha
 Et risti löödud mees
 On ainus õige, püha
 Iehowa taewa sees!...

Marie Haawa.

Kas ikka nii?..

Ujalehed, teadusemebed, elu-olud-tundjad kurdavad: ajad on viletsad, tööd on vähe, põllusaak on halb — ei tea kuidas elada, läbi saada, pere pidada jne.; waesus ja puudus olla käega katsuda.

Kohased kaebtused, asjalised ohkamine — ajad on napid, see on tõi kül, selle vastu ei waidle keski — aga ühest teisest küllest waadates, peab iga rahwas, tema heatkäekäiku armastaw süda, tema tulewiku peale lootja hing — kohudes omad käed kokku panema ja hüüdma: on see võimalik?... Kas ei pea mitte meie rahwas wiimakski waeseks jääma, õnnetumaks saama, kui asi igal aastal jell moel edasi läheb?... Waadke siis: Wene ametlik ajakiri: «ВѢСТНИКЪ ФИНАНСОВЪ» teatab et Viivimaal 1901 a. 884,643 pangi — ämbrit — wiina, ehk piiritust ära on müüdud, 459,746 pangi enam kui 1900 a.; Gestimaal — 252,760 pangi, 142,495 pangi enam kui 1900 a.; Kuuramaal 322,825 pangi — 165,409 pangi enam kui 1900 aastal....”

ENSV TA F. H. Kreutzwaldi nim
Kirjandusmuuseumi
Ahi-kaamakoru.

83977

Tohtri-kirjad.

J. Tanski jutustus.

Gestiistanud T. M. Franzdorf.

V.

— Aga kui hakab jälle walutama, kui fiit ära lähete? wastas hambaarst.

— Muudugit mõista! Kinnitan ka mina.

Kui kindral weel minutit wiis omi hambaid on forinud siis laulub ta otjustawalt: „ma ei laje weel mitte tõmmata, tarwis weel oodata!...“ ja lajeb meid minna. Mulle pistab ta lubatud wiie rubla eest faks pihku hambaarstile lubatud kümne eest wiis ja sellepärast waadake, et meie tema hambaid mitte wälja ei tõmmanud!.. Ja jah—mina oleks temale ise heast meelest rubla andnud, kui ta mitte mu pealelõunast und ei oleks seganud!... Waata kuidas meiega ümber ei käidaks — ja weel haritud, suured mehed pealegi?

Koju pöörates olin muudugit wihane kui lõwi.

Shtupoolsed päewa juhtumist ma ülesse kirjutama ei hakkagi; see on enamaste kõigile ju wana tutaw asi: sai ikka kaarti mängitud, kus muuist asjast juttu ei olnud kui ärtudest — padadest — ruutudest ja ristidest. Sai paar rümkat Inglisekibedat joodud, juustu ja worsti söödud, — ma wõitsin 62 kopikat ja läksin peale poolt ööd — uni-külasje!...

...Mine tea kust kurat need jalatohtrid maa peale on siginenud? Ja need on nii, hullud inimesed, et nad igale poole endid topiwad! Ka meie suwituspaikeadesjegi! Siin on: tohter Japanlane, kes kõige haiguse vastu mõjuwat rohtu wälja jagab; paron Düpin, kes pühawett — müüib; imetegew diaton, kes iga haiget terweks palwetab; täkulõitaja Fedkin oma imetegewa plastritega. Iga juwi on nendega suur sõda. Ei mõju siin politsei, ei keski—nad siginewad kui jeened jooja wihma järele! Waadke mis ei teinud üks minu haigetest, isand Warnow. Temal on paksuks minemise tõi. Tõbi mis inimesele kui patukoorem jelga langeb. Ma kirjutasin temale kampres, mis joojast wee,

ja terpendinist walmistatud, unustajin aga ütlemata, et enam kui kümme minutit peal ärgu pidagu. Lähem teisel päewal sinna, tema hädaldab ja hoigleb kui hull ja kam-pres ifka kõhu peal. Muudugit läks nüüd tema kõhu pealt nahk maha ja ma lasksin määre teha mis teda terveks teeks. Lähem õhtul vaatama — mees ei lae enam ligigi, ega tee riidest lahti.

— Ega ta ei waluta, tõeste ei waluta? küsijin temalt.

Teisel päewal jamašugune lugu ja kolmandal ei ole koduski. Ja alles üheksamal päewal laeab mind ise kutsuda. Lähem, waatan — lešib woodis. Teen kõhu paljaks ja ehmatan ära — kõik kõht must kui paja põhi!

— Mis teie nüüd olete teinud? pärin ma temalt endal hirm nahas, et ehk ise jälle rohu tegemises effisjin.

— Mina, mina määrisin Fedkini plaast-riga... hoigles tema jurma hirmul.

Ja tal — pattuoinal, tuli kõik kõhunahk, kui kasetohi, küljest maha!...

Japanitõhter on jugu kuulsam kui täku-lõikaja Fedkin. Tema mehele istub omas pehmes toolis ja kuulab oma haigete hädald-lemisi wagušalt pealt. Tema ei haffa kellegi rinda kopsima, ei käesjoont katsuma, ta lau-jub igale hädalisele, ühte ja jedasamast laulu:

— Jooge kümme tilka jellest wedelikust enne sööki ja teie jaate kobe terveks!...

Suure tänuga wõetakse pakutaw klaasi-tene wastu, maksetakse heameelega tema eest kolm rubla ja juuakse seda rumalat jégadist kindlas usus jisse. Ma ei jalga et Japani rohi minu kaupmehele ütlemata juurt head tegi. Tema uskus Japanlase jisse enam kui Zumala jisse ja ta ise rääkis: „Sellel on nagu kui saadanal enesel — filmad kui kullil — kui ta waewalt minu kõhtu oli waadanud — siis käis jealt kui tulufene läbi — tema wõib kõik läbi näha — jaadan sihufene!...“ Ja sellest päewast peale, haffas kaupmees korralisemalt elama, wähem sööma, wähem jooma — ja asi paranes iseenees.

Baron Düpeni pühawee wastu ei ole meil ka mingit muret, las neid rikkaid ja rumalaid juua, kellel raha küllalt on. On aga mõni kord ka puhasweji, meie meestele kauni tibe! Näitujeks oli Petrowil üks haige, kaupmehe prouakeje ainus poeg. Sellele olla paroni wett liiga palju jisse joodetud, nii et Petrow waewalt teda weel peasta juutis — aga poja peasemisega kautas arst oma arstitawa koha!... Samasugune lugu oli ka Bentitskiga.

Kõige enam meeldis mulle „diätshofi palivetus.“ See on üks mees keda wähe leida. Koljati pikkune lajapihaga, paksu-turjaga, koormawõrjs heinu piäs, ja heal — oo, jee ou kui härjal! Kui ta räägib, ehk õigem öelda röögib, siis kolijewad afna-ruutud — nii wägew on jee heal. Ja ta räägib imet. Üleila olime meie krahwina Dragenti juures. Tema tütrikene, üks 17 a. noor piltilus lapsukene, on jõuetuse haige. Ta ei suuda käija. Teda on ülemaailma arstimas käidud, nüüd on aga teie jooja-desse wannidesse parandamisele jaadetud. Zumala kartlik krahwina kutsus „diätshofi“ omale koduarstiks.

— Kui teil usku ei ole — siis otšige mõnda teist!... lausus tugew tohter omast jämedast healetorušt, kui mind temaga tut-wustati.

Mina jäin aga sinna. Mu filmade ees jai kõik muustaks, kamber, kus istujime, haffas ringikäima, kui ma nägin kuidas waene tütarlaps, wärijedes kui tapatalleke, jelle mõirgawa lõukoera ette ilmus. Krah-wina nutis!...

Minul, ei ka kellegi minu ametiwennal, ei oleks nende paronite, diätshokide, Japan-laste, ei ka Hiinlaste wastu midagit ütlemist, kui rahwas ise, meie haritud jugu — aružadaw ja isemõistew, oleks olema. Ehk kas meie ei tea, et kui kellegi miski asi walutab, tema siis walmis on kas wana-jarwiku enese käest abioštima minema! Ma ise näitujeks käisin habemeajaja juures Peterburis hambawalu wastu rohtu otšimas. Ja minu naene määris meie weikest Kolkat ühe raswaga, mida tale keskri rändaja nõid oli andnud. Et nemad meie käest „leiwakannikat“ ära püüawad kiskuda, sellest ei

oleks weel wiga, aga et haiged enam toht-
rifi uskuda ei taha, see on ju taewa poole
kijendaw nudis. Minu paks kaupmees ütles
mulle juu sisse: „Sina arstisid ja arstisid
ja arstisid, kirjutasid ka oma rohtusi ja
rohtusi — aga mitte maiku nemad mind ei
„awitannd!... Ma ei saa aru miks peats
teie sugugi õpetama?!...“ lõpetas ta piat
kõngutades.

Ja krahwina, haritud, kõrgest seisusest —
teisri kojaneitsiks olnud — ka temagi sõnab:

„Meie tohtriiline teadus on väga kinnis-
tesse raamidesse jurutud, nii väga palju
wõitjivad nad küll teha — aga ei tohi ja —
jellega jünmitawad nad haigele enam paha
kui head!...“

Proowigu nüüd keegi tohtrihaaspe pu-
geda ja neid naeratawalt öeldawaid kaht-
lustust pealt kuulata?... Jumal hoidku kui
nende tähenduste peale piaksid julgema pa-
handa!... See oleks hullem kui awalik kuri-
töö!... Silmapilk käits tuulehoona sõnum
üle ilma: „tema ja tema on jelle ja jelle
naise juures, ehk kuuldes jäme — kare —
turjakas — olnud!...“ Kui oleks arst kiwist
olewat; kui ei oleks temal jüdannt rinnas
ega närwisi ihus olemagi!... Wõtke, mu
naine ja poeg, oma isa pahameelt, ülesje
ärritatud närwisi alati heaks — jelle eest
et teile waewalt rublat 5—8 päewas koju
jündan tuua!...

Nüüd hakasiwad minule ka häda päewad
wõeraks tulema: kaupmees Sibirjäkow furi,
Gubkinit tütreke jäi kurguhaigeks ja wana-
piiga on jurma suus!... Sibirjäkow jõi Sa-
panlase tilkasi ja jõi anepraadiji, kuni kül-
last — küllalt!... Teda oleks ma siis weel
peasta juutnud, kui talle raud jalgu ja
luft juu ette oleks pannud — siis oleks ta
weel elanud. Minus wiga, et nii ruttu
furi!... Igal pool ei olegi muud kõnet:

— Teie kaupmees olla furnud?!...

Ka teised haiged on rahutumad, täis
muret ja hirmu ja iga üks küsib:

— Kas tõeste Wladimir Aleksandrowiich
— see kaupmees — terve, priske — ja fur-
nud?!... Selge ommeti, mis kõil jündida ei
wõi?!...

Kõige enam saab aga ametiwendade poo-
lest. Kus ka kofku ei puuduta, peetakse
finni, päritakse, kuulatakse, naerdakse ja nal-
jatakse — kuidas aga wähegi wõib!...

— Surnud?... See tubli, terve — paks
kaupmees?!... Teie oleks talle aneraswa,
ohakajuure öli jne., sisse annud?... Kas ei
awitanud?... Nüüd on „Reve's“ uus abi-
rohi ülesse leitud — kas ei proowinud?...“

Ja nii antakse meile nõuu omi arsti-
tawaid peasta! Ja kui ma seda oleks jõud-
nud, siis oleks ma oma naise ja lapse pi-
danud pandimajaspe panema — et tema musta
hingepaasta!... Nii väga raske, tüütaw on
mul neid küsimisi kuulda, nende peale
kosta! Sagedaste hakawad mu pihupejad
jügelema, ma oleks walmis neile igale ühele
mõned tulised wastu wahtimist ära mõd-
ma — aga...

Minult mu naine — see sai tubli pia-
peju!

Nulitjal, oma haigete juures, jeal juutfin
end weel üleweel hoida ja tõsist ahwinägu
näidata kui minult Sibirjäkowi üle küsiti —
aga kodus — mitte!

Tulen koju. Naine istub, filmealused si-
nised — ja algab wäriwawal healel:

„Walodja — kas tõsi — et kaupmees furi?!...“

See elaja jarnane murdja, mis minus
jenini waewalt warjul oli — kargas nüüd
platsti. Karmilt liitajin ma naise wälja si-
rutud täe eemale ja kijendajin:

„Mis sa tikud mu peale?... Kau kus fu-
rat!... Anna mulle ommeti minutiks, ühels
ainsaks minutiks — rahu?!...“

Seal puskawad pijarad ta filmist. Mina
tõmban ufke lahti ja wälja!... Hoowi, nulit-
jale — jealt üht pool pimedat, porist uulitjat
mõõda eemale mäekünkale — istun kwi otja
maha ja mu rindus on tuline walu —
kõhus paha — juu kwiu — filmis pijarad!...

(Järg järgmises andes).

Kaks Amorit.

Tibatillufene üleni märjaks sadanud Amor, istus aiavarjus ja nuttis libedaste. Jämedad pisarad jooksiwad jõena üle ta pale murule maha.

Wibu ja nool — oliwad eemale maha wisatud.

Ta meheke oli nii suures kurtwastuses ja nututuhinas et kõik maailma ja oma ümbruse ära unustas.

„Mis sa jorutad seal?“ kuulbus forraga kellegi heal ta selja tagast.

Tillufene Amor tõstis omad märjad filmakesed ülesse ja nägi oma seljataga üht teist Amori.

See oli hoopis mõjukam, juurem ja tugevam Amor, kui tema. Ta waatis pool pilkawalt nutwa Amori peale ja suitsutas paberossi...

„Mis sa jõnnid siin?“ kordas tema oma küsimist.

„Mul on külm!... Olen üleni märg!... Kõht on tühi!...“ sõneles wäikene Amor, weel enam nutma hakates.

„Miks sa siis koju ei lenda?“ küsis wanem.

„Kardan!... Emake saab mu naha läbi kloppima!...“

„Mikspärast?...“

„Aga et ma ei ole wõinud mitte kedagi ki lasta!...“

Ta wäike Amor nuttis weel waljumine.

„Oh fina wa piimahabel!...“ häbistas wanem Amor. Kuid siiski kostis sellest kahjatsew toon wälja. Ta lausus uuesti, pehmemalt ja osawõtlikumalt:

„Kas sa saia ja worsti tahad?...“

„Miks ei tahaks!...“

Ja siin tõmmas wanem Amor oma paunast, mis tal üle öla ripus, tükkese Prantsusejaia ja theeworsti wälja ulatas nutwale Amorile ja sõnas:

„Säh, söö!...“

Wäikene Amor wõttis pakutud wastu ja hakkas hammustama.

„Kuidas, sa ei ole siis weel mitte nii wäga ammu teenistusesse astunud?...“ küsis ta oma nooremalt wennalt, tema kõrwale maha istudes.

„Täna kõigest kolmas päew!...“ wastas wäike Amor täiel suul edasi süües.

„Ja sääraseid pisukefi, hoopis tibatillukefi — jaadetakse ka juba teenistusesse?!... Siis ei käi sinu käsi mitte hästi?...“

„Hoopis halwaste!...“

„Aga kas sa ka üleüldse laste oskadki?...“

„Ma õpisin kah!... Ma olen märfigi lastnud!...“

„No wennas, märki lasta on teine asi, aga proowi sa elawaske inimesesse lasta?!... See on hoopis iseasi!... Ja seda hullem, et sa pead just südamesse trehwama, sest egas nad muidu armastama ei hakka!... Ma arwan, et fina alati mööda kihutab?!...“

„Mitte just alati mööda, ma trehwan wahest ikka ka külge — aga nooled on kui ära tehtud — nad põrkawad ikka tagasi!...“

Ja süüa saanud Amor jäi rahulise mats.

„Aga keda sa siis ka lasted?!...“

„Ma olen kõiki lastnud, olen peenikeste preilnadele pihta annud, tuatüdrutele, õmblejatele j. n. e. Olen prowinud ka ohwitsera, kaupmehe, kirjutajaid!... Wõni kord on ka uksehoidjad, korstnapühkiad ja ajalehekandjad, noole

saanud!... Aga kellegile ei ole külge hakanud!..."

"No waata, sina lased ilmamõtlemata!..." lausus heasüdameliselt wanem Amor. "Sa lased uksehoidjaid, korstnapühkijaid, ajalehtedekandjaid?!... Oh ja wa weike piisoin — härg — kas kuulid ka niisuguste külge wõiwad hakata?!..."

"Ma olen ka peenikefi preilnakefi püüdnud trehwata!..." kohendas noorem, wäikene Amor julgemal toonil. "Aga mine sa läbi nende raudwarbaliste korsettide nüüd trehwa ehk lase?!... Samane lugu on nüüd ka teistegi naesterahwastega: neil kõigil on hirmus kõwad korsettid ümber kehade!..."

"Ei ole siin, wa wennas, mitte korsettid süüdlased!" hakkas wanem Amor põhjalikumalt õpetama, «НѢТЬ БРАТЬ», siin peab mõistma, keda ja millal peab lastama!... Ilmaasjata tuule peale ei tohi mitte omi nooli wälja saata — enne olgu kõik juba küps, walmis ja siis saada nool wibu peale ja lase lendu!..."

(Õõpp lähemas andes).

Weike wiperus.

Kuulsa Poolakirjaniku Henrik Senkewitsh'a naljajutt.

Gestitanud W. Rinck.

I.

Umber kümme ehk kaksteistkümme aastat tagasi leiti Morirosa krahwfonnas Kalifornias, esimene nehwiti hallika ülesse.

Suurte kasude lootus ajas paljud, kasude himulised, sinna kokku. Seal telliti masfiinaid, pumpasi, redelisi, waatisi, padasi ja puurisi kokku ning ehitati tööinimeste jaoks majautikesed ülesse. Kohale pandi „Struck=Dil“ nimelks. Ja mõne kümne aasta pärast ajus seal, kus enne suur rohulagendik oli, weike linakene, mõne kümne maja ja paari saja inimejega. Veel kaks aastat ja Struck=Dil kutsuti juba „Struck=Dil=Siti“ s. o. linnaks. Ja ta oli selle sõna täies mõttes ka tõeste linn; sest siin asusiwad juba: kingsepp, rätsepp, puusepp, raudsepp, lihunik ja üks Brantslane tohter, kes küll omal kodumaal Parisis, habemeajaja oli olnud, siin aga korruga kuuljaks meheks oli saanud, nii et nüüd täiesti „õpetatud“ ja „kahjuta“ tohtrite nime all, wabas Ameerikas elas. Peale tohtri ameti, oli ta ka apteker ja postiülem, ühekorraga. Aptekri ametis oli ta niisama „kahjuta“ inimene kui tohtrigi ammetis; sest tema juurest wõis ainult kahte rohku saada ja need oliwad: sukrujirup ja leroad. Tahan mehike, wanakene, rahustas alati omi haigeid järgmistele sõnadega: „Arge kartke minu rohku; kui ma haigele rohku annan, siis wõttan ma ise omale ikka samasuguse portsiõni ka sisse. Sellepärast arwan ma, et see rohi, mida ma haigele annan, temale mitte kahju ei wõi teha — kui ta mulle enesele, nagu terwele — kahju ei juuda sünnitada! Eks ole tõsi?..."

„Tõsi küll! wastasiwad rahustatud elanikud, kellel hoopis seda mõtetki pähe ei tulnud, et tohter ei pea mitte üksnes haigeid kahju eest hoidma, waid ka teda terweks saada awitama!..."

Derjawiil — nii oli tohtri nimi — uskus kõige rohkem lerva imetegevate omaduste sisse. Tihti käänis ta pidude peal, järgmiste sõnadega, koosolejate poole:

Härrad! Sa teie prouad! Teie tunnete küll wiist, mis lerva on?... Mina, seitsemekümne aastane wanakene tarwitan teda igapäew ja ei ole weel mitte, nagu näete — sugugi halliks läinud?!

Selle kiituse peale oleks küll wõidud tõendada, et tema halliks ega ka punaseks ei wõigi minna, sest et tall juukseid, ei halla ega ka musti, enam piast ei olnudki. Teda wõis enemine mõne suure ja fileda arbušiga wõrrelda. Aga mõistlikud linnalased teadsiwad isegi et need tähendused neile auuks ja kasuks ei wõinud olla, siis ei püüdnud keegi seda ka mitte tegema hakata.

Linnafokus ja kasus aga ühtelugu.

Weel paar aastat ja sinna ehitati juba raudteegi.

Linnal oliwad ka omad walitud ametnikud. Tohter, keda kõik armastasiwad ja auustasiwad, sai kohtumõistjaks arwatud. Kingssepp Dewis — Taawet — nimetati serifiks — see on politseiülemaks, mis ainult temast üksi koos seisis. Ka koolgi sai asutud, mille ülemaks juhatajaks üks wanapiiga sai, kes oma eluaeg hambawalu käes waewles. Lõpeks asus linna ka wõerastemaja: „Ühisriikide wõerastemaja“ nime all.

Turu ehk kaubaplats, sai ka palju elawamaks, sest et nehwitiga heat „sehwti“ peeti.

Rus kohtumees ja politseiülem on, seal on ka asja diendus ja kus wiimast on, seal peab ka paberit, sulgi ja tinti olema ja warši asutas linna üks elanik, kirjutusmaterjali „magastni; kust ka pilti ja ilupaberit saada wõis.

See ei ole aga weel mitte — kõik!...

Amerika linn ei wõi aga millgi, kombel ilma ajaleheta läbi saada ja selle pärast hakas siin aasta pärast ajaleht ilmuma, mille pealkirjaks „Laupäewased ülewaated“ oli.

Lehetoimetaja oli ühtlasi ka tema wäljaandja, trükija ja lajali kandja. Wiimast kohust oli temal kerge täita: tema pidas lehti ja kandis siis oma ajalehe ühes piimaga iga hommiku lajali!...

Rõnda siis ei olnud õnneline „Struk-Dilil“ millestki puudust. Tööliised oliwad kõik waike loomuga inimesed ja selle tõttu walitses linnakeses igawene rahu.

Minus politseiülema mure oli see, et tema elanikusi kuidagi moodi metspartide lastmisest ära wõõrutada ei suutnud. Linnud lendasiwad suurtes parvedes üle linnakese ja warši kõlastiwad siit ning sealts osawad püssi paugud ja pardid kukusiwad otsekohe uulitsale maha.

„Seadus keelab, uulitsatel lastmakt,“ rääkis tema, „oleks see weel mõni naru-linnakene olemat, ma ei lausuks sõnagi, — aga „suures linnas“ — „pihw, pahw“ — see ei ole sugugi ilus asi!...“

Elanikud kuulastiwad tema maanitsusi nokutasiwad piast ja wastasiwad:

„See on muidugi tõsi.“

Kui aga õhtu kätte jõudis, algas jällegi paugutamine peale.

Politsei wõim oleks wõinud muidugit süüdlasi kohtuniku ette tirida, see oleks neid ka trahwimaksma mõistnud, küttid oleks aga ka haigeks jäenud ja tohtri abi mitte enam tarwitanud. Saapa kauplussega seiswad nad jälle politsei ülemaga ühenduses. Et aga üks käsi teist peseb, siis ei teinud käsi käele mingit kahju.

Senini oli Struck=Dilis kõik wakka.

Korruga lõpefiwad aga need head ajad.

Kahe kaupleja wahela figis furma waen. Üks neist oli naeste=teine meeste=rahwas.

Enne tüli algust oli „Strik=Dilis“ üks ainus magasin, mida üks sakslane Hans Rägne pidas. Warji ilmus teine ja selle asutaja oli naesterahwas Looa Reimann. Nemad need rahu ja waitse elu rikujad olidki.

Hans ei mõstnud muul päewal uulitsal mitte prügi põletada, kui siis, mil tuul otsekohelt Looa poodi puhus.

Selle eest kutsus Looa Hansu nära=faks“ mida see muidugit kõige suuremaks teutusaks luges.

Algel naerfiwad linnalased nende üle, aga kui asi hoopis põnewaks kippus minema, siis jägunesiwad rahwas kahte liiki, ühed Hansu, teised Looa poole. Need parteid wahtiwad, kui wihased kuffed üksteise näkku. Põnewus paisus päew päewalt suuremaks, küll püüdis tark politseinik neid lepitada. Tihti ilmus ta uulitsa peale tülitsejate jekka ja sõnas: „mis asja pärast teie tülitsete? wõi ei osta te ühe kingseppa juurest omale jalawarju?!... Minul on nüüd niisugused, et kogu Amerika sääraseid ei tee!...“

„Asjata kiidate omi saapaid!“ sähwas neiu Looa kihwtijelt.

„Mina ei püüa end jalgade abil kuul-faks teha, nagu teie!“ wastas Hans.

Olgu tähendatud, et Looral ime ilusad jalakesed oliwad ja, et Hansu etteheited talle sugu head meelt ei teinud. Ja et Amerikas õrnmata sugu ikka enam auustatakse kui meil, siis hoidfiwad suurem hulk — tema poole.

Warji sai Hans aru, et kauplus kaju asemel kahju hakkas sisse tooma. Aga ka

Looa äri ei õitsenud paremine; sest linna õrnmata sugu hoidis Hansu poole. Oliwad nad ju tähele pannud, et nende mehed hoopis muudu ja kauem kui kohane, Looa poodis wiibiwad. Kui kumalgi ostjaid ei olnud, siis seisiwad nad mõlemad oma poodide uste peal ja wahetfiwad wihaseid pilku.

„Mis piaks ma selle tüdrukule ommeti tegema?“ mõtles Hans iseeneses. „Mül on rottu kihwti, ma kihwtitan tema kanad ära?!... Aga ei — see ei lähe; seda ei tohi teha, — mind sunnitakse kanad wälja maksma, muud midagit!...“

Ta mõtles ja mõtles — ja wiimaks hüüdis:

„Aha, nüüd ma tean, mis ma teen!...“

...Õhtu eel pani Looa tähele, et Hans päewalille warji oma keldri suu ette kofku kannab.

„Ei tea, mis ta nüüd küll teha mõtleb?... Küllap seegi minu kiusamiseks sünnib?!...“

Jäi pimedaks.

Hans seadis päewalille warred kahte ritta, nii et wahela weike teekene paljaks jäi. Siis tõi ta ühe linaga kaetud asja wälja, pani sinna teekese peale, wõttis lina pealt ära ja kattis fergeste wartega pealt kinni ja hakkas seina peale midagit kirjutama.

Neiu Looa ei suutnud oma uudishimu waigistada.

„Küllap ta nüüd seal ikka midagit minu wastu kirjutab!“ mõtles temakene ja lihas juurde: „Kui nüüd kõik magama lähewad, küllap ma siis lähen ja waatan!...“

Hans lõpetas oma töö, läks poodi ja kustutas seal warsti tule ära.

Seda oli Looa oodanudki. Nuttu wiskas ta mantli üle õlade tõmmas tuhwa-

lid jalgu ja läks fergel sammul üle uulitsa Hansu keldri akna poole. „Kui ta päevalillede warte juurde oli jõudnud, siis astus ta argelt, et näha saada, mida Hans kirjutanud on. Korraga kargas ta ehmatanult tagasi ja hakkas koldaste kiskendama: „Mi, ai — peastke, peastke?!...“

Ülewelt awati aken.

„Mis see on?... kes seal kiskendab?!...“ küsis Hans ja jooksis treppist alla. Ta hoidis küünalt omas käes. Ja neiu nägu walgustades, ütles ta külmarahuga:

„Kes see on?... Aha, teie neiu Looa?!... Hehehehe!... Ei oleks uskunud — neiu Looa — hehehehe. — Tere õhtust kallist!... Kas pole hull kommet, mina seadan lõksu rebaste tarbeks üles ja nüüd püüawad nad raiped, kena neiuksesse kinni?!... Ime, wäga suur ime?!... Kas ma ei wõiks teada saada, mis neiuksel minu keldri juurde asja on!... Ma kirjutasin meelega seina peale, et keski lähedale ei tule!... No hullu ja komma — nüüd olete teie raudus?!... Ja jah, sinna jaege siis ka seni, kui kõik inimesed ülesse ärkawad ja teid siit leiawad — et näeksidwad kes minu maja ümber nuuskimas käib!... Doodake nüüd siin kuni walge wälja tuleb — head ööd „preilifene“ — head ööd!...“

(Särg järgmises andes).

Naeris — nutis.

Kül ema tüdart palus
Nii raskes mure walus
Ei waigista wõind nuttu:
„Aeg wiitust ei taha,
Kõik halpus wiska maha,
Ja tööle astu ruttu!...“

Ei tööle tütar läinud,
Weel warmam pidul käinud
Ja naeris ema juttu; —
Seal tuli aeg, kus neiu
Nüüd leidis eba peiu —
Ja libises — — oh nuttu!....

Elwina Feldmann.

Leht.

Ma olen wäsinud — wäsinud
Mil tohin ma puhata —
Ju küllalt olen ma rännanud
Nüüd tahaksin hingata?...
Nii kaebab leht, tuulest kihatud
Ja ihkab üht isamaad —
Kuid sügise tuuled, armatud
Tad' edasi ajawad!...
Ta rändab niidetud heinamaal
Ja rändab ka põllu peal —
Pea keerleb ta õhus, ülewal
Pea jälle orussa, siin ja seal!...
Ja lõpmata kaebab õnnetu:
„Ma tahaksin puhata!...“
Kuid sügise maru on armutu
Ei puhata luba ta!...

Marie Haawa.

Wähe palad.

Jälle on taewateadlased uue ime ülesse leidnud; jälle kuulub nende suust uit, mis enne kuulda ei ole olnud ja see

uus käib nii: palawus sündida selle tõttu, et päikese peale palju plektsid, orgusid ja mägesid, nähtawale olla tulnud. Näituseks olla 1901 aasta palawad ilma just selle tõttu sündinud, et ju ammu nendest — taewateadlastest ja uurijatest — oodetud plekid päikese peale nähtawale on tulnud. Ja nende plek- keste suurus, nende pitkuse ja lajuse suurus olla 48,000 wersta igatepidi mõõta olnud. Ja kui meie elu-ning soojaandja, päikene, üleüldse oleks see- suguste plekkestega kaetud saanud, siis oleks see „maaplärakas“ 1 miljard 728 miljoni ruut wersta suur olnud! Ja nende plekkestest ilmumise põhjuseks olla tuliste gaaside kogumus, mis kui kerge tolmu pilwete näul, meie päikest ümbert, ehk osalt, linna katta. Ja mida rohkem plekkesti, taewateadlased päikese pealt leiawad, jeda soem on aasta aeg meil oodata. Eks ta ole — mine ja nüüd asjast aru, on ju päikene kõrgel, ja kaugel.

Sagedaste tuleb ette, et inimesed warjusurma surewad. Üks jäärane lugu oli alles hiljuti Wenemaal, Odesja linna lähiduses jällegi ette tulnud. Keegi tütar- laps, Ewronia, walmistas oma pulmades wastu. Korruga kadus temalt aga jõud ära. Ta heitis woodi ja jäi magama. Ei sünnud ega joomud midagi. Tohter käsks haiget linna, haigemajasse tuua. Wanemad ei täitnud aga jeda käsku. Ja mõne päewa pärast oli tema koguni surnud. Ta pandi puusärki ja hakati seal juures lugema. Kui õhtul peig- mees oma pruudi puusärgi juures luges, siis pani ta korruga tähele, et surnu silma ripsme karwad nagu oleksiwad lii-

ksunud. Aga ta ei pannud jeda nagu ei tähelegi ja ei rääkinud sellest ka ei kellegile sõnagi. Nii jõudis matuse päew kätte. Kui siin üks surnu sõprannadest, teda suutles tundis tema, et surnu huuled soojad on... Tema teatas jeda kõigele seal olejatele. Ka peigmees rääkis nüüd oma eilase filmade liigutamise ülesse. Siin puudutas keski surnu kätt ja kui ta teda sooja tundis olewat, kisenas ta suure healega „ruttu, ruttu siit minema, see seal on üks wana nõid!...“ Ja palju jooksiwad surnu juurest minema. Sinna jäiwad surnu wanemad, õed, wennad ja peigmees. Nüüd jõudis ka õpetaja kohale. Temale anti ju õues sellest teada. Ta astus sisse ja jäi teraselt haiget — surnut — silmitsema. Ta wõttis pruudi käe ja tundis et see soe on, käsks filmapilt tohtrit kutsuda. See jõudis paari tunni pärast kohale. Kui ta surnut igalt poolt oli läbi waadanud, käsks teda puu- särgist wälja wõtta ja sängi panna. Seda käsku aga surnu wanemad mitte ei täitnud. Nad jätsiwad warju surnu puusärki ja lugesimad ning laulsiwad tema juures ifka edasi. Dösel näitis õnnetu surnu aga selgeid elumärke, ta hakkas waikselt hingama ja hommitul püüdis istuma tõusta. Siin nägi ta aga oma ümber põlewaid küündlaid, surnuriideid, puusärki, ta katsus puu- särgist — firstust — wälja hüpata — aga ta jõud oli otsas... Ta langes uuesti puusärki tagasi ja jäi waguksi. Nüüd alles awitastiwad head inimesed tema puusärgist wälja ja paniwad sängi magama. Aga kui suur oli wanemate ehmatatus, kui nad teisel päewal oma tütre pea halli ja suu ilma sõnata — leidsiwad!... Waene warju surma osa- line oli rääkimise anni kautanud ja hal-

lifs raugaks muutunud. Muidu on ta aga terve ja elab praegu oma wane- mate juures.

Tõe terad.

— See päew ei ole mitte kadunute firjas, kui ja teisele, oma ligemisele, head oled teinud.

— Lollide liigis ja rumalate riigis, ei ole mitte kangelasi.

— Teisi ikka parandada, õpetada ja juhutada — aga ise end mitte, — see on inimene kes ise enese ori on.

— Kuulda wõime paljugi, aga mitte kõiki ära seedida.

— Mees palja sõnadega, on kui lehm ilma piimata ja puu ilma wiljata.

— Raagutada sudawad kõik, aga mitte kõik mune munedada.

— Ei tohi kõik mehe nime kanda, kellele loodus püksid jalga on annud, — mitmed peawad ka poisikese nimelega leppima!

Palu!

Kui sa astud õhtul õue
Kuu selgel paistusel —
Näed tähed kumendawat
Kõrgel taewa wõlwi all.

Siis oh tõsta oma süda
Käed palwel — ülesse,
Usalda kõik omad waewad
Taewa Isa sülesse!...

Suru palwes kokku käed
Lausu: „Issand, halasta
Kingi jõudu, sest sa näed
Wilets ma ja wäätike!

Luba weel, sest suur su wägi
Armust, mulle elada —
Et ma jõuaks sinu läbi
Saada ükskord taewasse!“

Usu — siis sa leiad rahu
Oma murtud südamele,
Kadund kahklus, külmus, wiha
Õndsus asub hingesse.

Karla Pärtelpoeg.

Soovitan omast suurest valmis riiete ladust meeste- ja naesterahva sutveriideid, palituid, ülikondasid, vestisti, pükka j. n. e. Palun adressi meeles pidada sest, et minu kaubad otseteel Peterburist saavad tellitud, siinsetest igatepidi paremad ja odavamad on. Ostan linnu ja metslooma nahkasi ja maksan head hinda.

Rõige juurema auupakumiseaga

Salilulla Fetkulin.

Juhkentalis, ragatka ligidal, Rosenbergi majas nr. 151.

Uus valmis riiete ja peene- kraami kauplus.

Narwa, Soorus, Roosenbergi m. nr. 151.

Minu kauplusest on saadaval kõikselti **meeste- a naesterahwaste valmis riided**. Rõit riided on hästi passiwalt walmistatud. Moobid on kõige uuemad; iseäranis **uudiseid on naesterahwastele**. Mull on suur wäljawalik **maniskaid ja shlipfusi**; maniska nõõpa, niiti, nõelu, sidilinta, kindaid, korsettisti jne.

Kes minu kauplusesse aga sisse astub — see leiab tõesti meelbiwat kaupa — mis osta sünnib.

Tellimised riiete peale saavad igal ajal wastu wõetud, ja naesterahwaste, riiete peale.

Rõige auustusega

M. Schiffer.

Narwas. S. Paap. Narwas.

Juhkentalis, Suures liinis omas majas.

Rõige suurem õmbluse ja kudumise masinate kauplus ja ladu

soowitab kõige suuremas wäljawalikus üleilma kõige kuulsamate wabrikute õmblus masinaid, nagu:

„Phönix“, „Centoni“, „Dürkopp“, „Original-Victoria“, „Kaiser“, „Naumann“ ja „Singer“

masinaid ja kudumise masinaid „Cloriosa“, kes oma headuse ja uuema aja ehituse poolest ilma wõistlemata kõige paremad on. Et minu kauplus masinaid otseteel wabrikutest ja juurel hulgal otab ja et mull peale masinate kaupluste weel mitu teist kasutoojat äri on, siis teeb see mulle wõimalikuks masinad 10—15% odavamalt müüa, kui keegi teine, kes omad masinad paari kaupa Poolamaa juutide käest otab. Rõige nende ülem. nimetatud masinate peal wõib peale harilise õmbluse ka kõige ilusamat kunsttikkimise tööd teha.

Kirjalik wastutus 5 aastat — hinnakirjad — hinnata.

Ilmuus

„Ohked okasteel.“

S i s u:

1. Sissejuhatuses.	8. Wang. (P. I.).	14. Maailm.	20. Patronaat ja talu-
taat. (P. I.).
2. Palwe wanal aastal.	9. Lorm.	15. Uuenägu. (P. I.).	21. Elu iga.
3. Uuel aastal.	10. Oh waiti!...	16. Sõit elumerel.	22. Julgusti.
4. Rahutu süda.	11. Raha. (P. I.).	17. Rangedaelne äiataat.
(P. I.).	23. Minu fugu.
5. Abielu. (Pikem laul).	12. Mälestusjeks õnnetule
jõbrale.	18. Põdur laps.	24. Rannatust.
6. Hällist — hauale.	13. Tagstiwaade sünnip.	19. Oma kasu.	Sind 20 kop.
7. Eba tänu.			

Pealadu: r. Napva. L. M. Franzodrf.

Rätsepp J. Loss

Narwas, Uues Petrowskis, Tallinna uul. Surwa m. nr. 52 (enne Siia majas).

wõtab kõiksugu me este-
rahwa riiete valmistamise
peale tellimisi, tellija oma eht jälle minu
riidest, wastu. Et mul
wõimalik on otsekohe
oma ja wäljamaa
wabrikute jt riie-
taada, mille headuse juu-
res keski kahelda ei junda,
siis ei wõi ükski rätsepp
Narwas, odavamalt,
passiwamalt ja
wastu pidavamalt, meesterahwa
talwpalitud ja ülifondasi teha, kui
mina teen. Kes ei usu — tulgu ja proo-
wigu!
Aruustusega J. Loss.

Murmakew

Bober'i

uuesti awatud uuri kauplus ja pa-
randamise töötuba.

Narwa linnas, Hermari uulitsas Weiseneni
majas, Dultsewi kõrwal, müüb ja parandab
kõikesugusid uuriisi ja kellasid kuld ja hõbe
asju — paraja hindadega. Et ma kõik
tööd ise teen, siis wõin nende headuse eest
wastutada. Walmis teenima Bober.

Olen Tallinnas pr. **Rebenitzi** käsi-
ja omblustöökooli läbi teinud, elan
nüüd Narwas, Wanase-Petrowskis,
omas majas № 43 ja wõttan
tellimisi kõiksugu näpu- ja
õmblustööde,

peale wastu. Ühtlase aga ka õpilasi
igasuguse naesterahwa näputööde,
fleitide lõikuse, pesuõmbluse ja
n. e. peale, igal ajal wastu.

Käsi- ja näputöö õpetaanna

Julie Mudda.

Th. Tomberg'i

juur mööblite kauplus ja töötuba

Annast sellega oma aru-
statud ostjatele teada, et
mina oma kõiksugu pehmete
mööblite, Wiini toolide, puh-
wetite, kappide, kummutite,
laudade, peeglite, woodite,
matratside, reisipaunade, lap-
sewantrite, korwide ja firmide
magasini uude korterisse, Petrowski platši
äärde, kaupmeeste Tugunowi ja Dultsewi
kõrwale maja nr. 11 wiinud olen.

Wõtan tellimisi uute asjade peale, ja ka
wanu teen korralikult ja ruttu ämber.

Soowitan head hobuse salwi, mis ära
õerutud kohtasi ütlemata rutu parandab.

Arstline, turnimine ja ihutrikimine

nii kui: kuitwalt, wäseliniga, terpentini-
niga, — mõlemad koos, — wibratsiooni,
ja tulise õhuga; elektriga ja induktsio-
niga.

F. Leidenius,

Ihutrikija Helsingist — Soomemaalt.

Narwas, Tombergi m., meest. günnasi wastu.

Mie püüame oma lugejate tähele-
panemist tulewal aastal ilmu-
wate juttude peale juhtida, kelledest
kõige suurem, warajelt siit ilmaist lah-
kunud, noore Gestikirjamehe D. Toom-
minga roman „Metslik“ on. Peale
jelle „Narowast püütud peiu“ T. M.
Franzdorfi, „Ükstund maha jäetud
maja läwel“, — „Üks lihtne lugu“
— „Mis neid lahutas“, tähtsa luu-
letajana Marie Haawa nobedast ju-
lest, „Liwa mäe Liisa“, — „Kaks-
korda lest“, — „Kõrtsi wili“, ja
palju teisa h-ra J. A. Feldmanni
julest; peale nende weel paljud ümber-
panekud, luuletused, päewaraamatud,
kõikimisi ja kõstmised jne. Sisu saab
umbes 300lu wäljaande tauline,
wärske ja maitsev. Palume siis ka
neist enam ja enam osawõtta. On ju
nende hind tilhine, odaw.

Aruupakkimist **T. M. Franzdorf**
lendlehtede wäljaandja.

Rakweres

Siendab minu kuulehede tellimisi ja müüb üksikuid numbrid ning võttab ka kuulutusi lehesesjesse vastu **G. Amberg**, omas raamatukaupluses.

Pärnus

Siendab minu kuulehede tellimisi ja müüb üksikuid numbrid ning võttab ka kuulutusi lehesesjesse vastu **J. Karu**, raamatukauplus.

Hungerburgis

Siendab minu asemel, minu kuulehede tellimisi ja müüb üksikuid nr. ning võttab kuulutusi lehesesjesse vastu **J. Johanson**'i raamatukauplus.

Iga üks

Kes meie kuulutuste töttu, midagi, lehes kuulutajate kauplustest ostavad — palume seda kaupluse ja äripidajatele lahkest meelde tuletada. Kes jeda ikka alati teeb, sellele anname jõuluks iseäraldase kingituse.

Kõik Kalendrid

on minu juurest kobe peale ilmutumisi saada.

G. M. Franzdors raamatukauplus Narwas. Kaugemal elawaile Eestlastele saadan postiga kodu, kui margid eht raha olen kätte saanud.

Prillid ja näpits-prillid

Kõik №№, 90 kop. tüff paremate Prantsuse optik-klaasidega, peentes nifeleeritud raamidest. Mitmeaastases tegevuses niisuguse kaubaga, olen niikaugele jõudnud, et ise prilliklaasiji №№ järele väljavalitsebada mõistan, mis igailhele nende silmade mööbda on. Sellepärast igailks, kes minu juures prillid ostnud on, võib neid mittu aastat ärgimööbda ilma ümberwahetamata kanda.

Amerika kauplus

Suures uul., Linna majas.

feal kus iga asi 40 ja 90 kop. maksab.

Johann Stenberg'i walmis-riiete kauplus

Narwa linnas, Suures uul pagar Jungi m. nr. 4.

Soowitab omaist juurest walmis riiete ladust wäga kohaste hindadega palitud ja üksikondasid. Tellimised jaawad meeste kui ka naesterahwa riiete peale alati wastu wõetud ja töö puhtasti ning mahtjeriffalt odawa hindadega walmis tehtud.

Soowi peale saab ka järelemaksuga müüdnud ja uued riided õmelnud.

Sooguguste riiete ja majatarwituste kauplus, ehitusmaterjali, punde ja pallide ladu
Unes Petrowskis, omas majas.

Auupakkitult

G. K. Abramow.

Woodsikübarad!

Wäga passiwad ja mahtjeriffad, jaawad müüdnud, kui ka wanad uuesti ülesse tehtud; talwmütsid, muhwid, boad, täielalistele ja lastele. Kõige uemad moed ja odawad hinnad. Woodsikübaruse kõrwal on ka uurmakeri töötuba ja kauplus kõige täielijem Narwas, Suures uulittas.

Auustades **A. M.** ja m-ile **Kittain.**

Uman auupakkitult oma kaubatarwitajatele teada, et olen uuesti, juures väljawalikus jaanud: Peterburi mehanklijest jalandude wabrikust, igasugusid meeste- ja naesterahwa, kui ka laste

jalandusid.

Palun lahkest waatama tulla.

Auupakkitult **G. A. Scharonow.**

Narwas, Suures uulittas, nurga peal, wastu Peterburi wõerastemaja.

Minu juurest on alati jaada: theed kohwi, jukrut, püüljahu, manna ja tatra-tangud, rikete ja maaldri wärwisid; kattusepappi ja igajelsti rauda, takku, maja ehituse jänks. Kes 1/3 hinnast jisse jaadab sellele jaadan fraami koju järelemaksuga kätte.

Narwas, Tallinna uul. omas majas, nr. 19.

Auupakkitult

J. Tshugnow.